

عنوان مقاله:

پتانسیل های توریسم درمانی در مناطق خشک و نیمه خشک ایران

محل انتشار:

اولین همایش ملی بیابان (علوم، فنون و توسعه پایدار) (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

رقیه هوشمندی - دانشجوی کارشناسی ارشد همزیستی با بیابان گرایش محیط زیست و منابع طبیعی د

زهره ارس - دانشجوی دوره کارشناسی ارشد همزیستی با بیابان گرایش محیط زیست و منابع ط

خلاصه مقاله:

بیش از یک پنجم مساحت کشور ایران را بیابان های واقعی در بر گرفته است. وسعت کم نظیر بیابان های ایران در کنار عوامل جغرافیایی و طبیعی موجب شده است در شمار چهار بیابان نخست جهان قرار گیرد و از موقعیت ممتاز تری نسبت به سایر بیابان ها برخوردار باشد. مناطق بیابانی ایران سرشار از جاذبه های توریستی و گردشگری هستند. شاید بتوان گفت اکثر شهرها و یا حتی برخی از مناطق روستایی واقع در نواحی بیابانی دارای آثار فرهنگی و یا جاذبه های تاریخی، طبیعی و حتی درمانی منحصر به فرد هستند که می توانند در جذب گردشگران داخلی و خارجی بخوبی نقش ایفا کنند. بیابان با همه خشونت ظاهری و برخلاف آنچه که اغلب مردم تصور می کنند، اگر چه تولیدات گیاهی اندکی دارد ولی پتانسیل های دیگری نظیر جاذبه های ژئوتوریسمی و اکوتوریسمی در خود نهفته دارد که اگر به درستی شناخته شده و مورد بهره برداری قرار گیرد در جهت مهار بیابان زایی نیز گامهای مفیدی برداشته خواهد شد. وجود پدیده های ژئوتوریسمی کم نظیر دارای خاصیت درمانی، پزشکی و سلامت می تواند به جذب توریستها در این مناطق کمک شایانی بنماید. تابش خورشید بیش از 300 روز در سال، چشمه های معدنی آب گرم، شن های داغ تپه های ماسه ای، خاکهای شفا بخش معدنی، نمکها و رسوبات تبخیری، غار های نمکی و لجن های دارای خاصیت التیام دهنده در بستر پلایاها همگی میتوانند به جذب گردشگران و کارافرینی و فقرزدای در این مناطق بیانجامد. در این مقاله سعی گردیده است تا به پتانسیل ها و توانمندیهای مناطق خشک و نیمه خشک کشور از نظر گردشگری درمانی پرداخته شود.

کلمات کلیدی:

بیابان، توریسم درمانی، شن درمانی، قابلیت های بیابان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/160291>

